Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
PAOLO MENGOZZI IŠVADA,
pateikta 2016 m. rugsėjo 22 d.[1]

Sujungtos bylos C-247/15 P, C-253/15 P ir C-259/15 P

Maxcom Ltd (C-247/15 P),
Europos Komisija (C-253/15 P),
Europos Sąjungos Taryba (C-259/15 P)
prieš

Chin Haur Indonesia, PT

„Apeliacinis skundas — Prekybos politika — Dempingas — Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 501/2013 — Dviračių, siunčiamų, be kita ko, iš Indonezijos, importas — Galutinio antidempingo muito, nustatyto Kinijos Liaudies Respublikos kilmės dviračių importui, taikymo išplėtimas jų importui iš Indonezijos — Reglamentas (EB) Nr. 1225/2009 — 13 ir 18 straipsniai — Vengimas — Dalies tiriamų gamintojų ir (arba) eksportuotojų nebendradarbiavimas — Vengimo įrodymai — Nuoseklūs įrodymai — Nemotyvavimas — Procesinių teisių pažeidimas“

1. Ši išvada susijusi su trimis apeliaciniais skundais, kuriais *Maxcom Ltd*, Europos Komisija ir Europos Sąjungos Taryba prašo Teisingumo Teismo panaikinti 2015 m. kovo 19 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Chin Haur Indonesia / Taryba*[2] (toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo jis panaikino Tarybos įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 501/2013[3] (toliau – ginčijamas reglamentas) 1 straipsnio 1 ir 3 dalis, kiek jos susijusios su bendrove *Chin Haur Indonesia, PT* (toliau – *Chin Haur*), ieškove Bendrajame Teisme.

2. Šios trys sujungtos bylos pirmą kartą suteikia progą[4] Teisingumo Teismui nagrinėjant apeliacinį skundą priimti sprendimą dėl Sąjungos reglamentavimo, susijusio su antidempingo muitų vengimu. Pagal šį reglamentavimą, įtvirtintą Reglamento (EB) Nr. 1225/2009 (toliau – pagrindinis reglamentas)[5] 13 straipsnyje, institucijoms tam tikromis sąlygomis leidžiama išplėsti antidempingo muitų, kuriuos jos nustatė trečiosios šalies kilmės produkto importui, taikymą panašiems produktams, kilusiems, be kita ko, iš trečiosios šalies, siekiant neleisti išvengti antidempingo priemonių taikymo.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — T-412/13, EU:T:2015:163.

3 — 2013 m. gegužės 29 d. Reglamentas, kuriuo Įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 990/2011 Kinijos Liaudies Respublikos kilmės dviračiams nustatyto galutinio antidempingo muito taikymas išplečiamas importuojamiems dviračiams, siunčiamiems iš Indonezijos, Malaizijos, Šri Lankos ir Tuniso ir deklaruojamiems arba nedeklaruojamiems kaip Indonezijos, Malaizijos, Šri Lankos ir Tuniso kilmės (OL L 153, 2011, p. 1).

4 — Ši išvada pateikiama tą pačią dieną kaip ir išvada bylose C-248/15 P, *Maxcom / City Cycle Industries*, C-254/15, *Komisija / City Cycle Industries* ir C-260/15 P, *Taryba / City Cycle Industries*, susijusiose su tų pačių ieškovių paduotais trimis apeliaciniais skundais dėl Bendrojo Teismo sprendimo, paskelbto tą pačią dieną kaip ir skundžiamas sprendimas ir susijusio su tuo pačiu ginčijamu reglamentu. Tuose trijuose apeliaciniuose skunduose keliami analogiški klausimai kaip ir šiose bylose.

5 — 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1225/2009 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 343, 2009, p. 51, ir klaidų ištaisymas OL L 7, 2010, p. 22) su pakeitimais, padarytais 2012 m. birželio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1168/2012 (OL L 237, 2012, p. 1).

3. Konkrečiau kalbant, Teisingumo Teismas turės progą papildomai patikslinti reikalavimus, susijusius su įrodymais, kurių turi pateikti Komisija ir Taryba (toliau kartu – institucijos), kad įrodytų vengimą. Teismo praktikoje jau yra pateiktos tam tikros gairės dėl reikalaujamos įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties. Tačiau Teisingumo Teismas šias gaires pateikė bylose, kurioms buvo būdingos ypatingos aplinkybės, dėl kurių institucijos susidūrė su visų suinteresuotųjų šalių atsisakymu bendradarbiauti per tyrimą, kurį atliekant siekta nustatyti vengimą ir kuris grindžiamas savanoriškų atitinkamų gamintojų ir (arba) eksportuotojų bendradarbiavimu.

4. Šiose bylose Teisingumo Teismo prašoma atsižvelgiant į šią teismo praktiką patikslinti reikalavimus, susijusius su įrodymais, kurių turi pateikti institucijos, kad galėtų įrodyti vengimą kitokiomis faktinėmis aplinkybėmis, t. y. kai nebendradarbiavo ne visos suinteresuotosios šalys, o tik dalis tiriamų gamintojų ir (arba) eksportuotojų.

I – Teisinis pagrindas

5. Nors vengimo klausimas buvo aptariamas PPO-GATT derybose, nepavyko pasiekti jokio susitarimo. Todėl 1994 m. antidempingo kodekse [6] šioje srityje galiausiai neliko jokios nuostatos [7]. Šiomis aplinkybėmis Europos Sąjunga vienašališkai priėmė kovai su vengimu skirtus teisės aktus [8].

6. Pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos trečiame sakinyje vengimas apibrėžiamas kaip „prekybos tarp trečiųjų valstybių ir [Sąjungos] arba individualių bendrovių valstybėje, kuriai nustatytos priemonės, ir [Sąjungos] būdo pokytis, atsiradęs dėl veiksmų, proceso ar veiklos, kurių negalima paaiškinti jokiomis kitomis pagrįstomis priežastimis ar ekonominiu pagrindimu, kaip tik antidempingo muito nustatymu, ir kai yra įrodymų dėl žalos arba kad ištaisantysis muito poveikis yra mažinamas panašaus produkto kainų ir (arba) kiekių prasme, bei yra dempingo įrodymų, lyginant su anksčiau panašiam produktui nustatytomis, jei būtina pagal 2 straipsnio nuostatas, normaliosiomis vertėmis“.

7. Pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje pateiktas neišsamus sąrašas pirmesnėje pastraipoje nurodytų veiksmų, proceso ar veiklos, kuri, be kita ko, apima „produkto, kuriam taikomos priemonės, gabenimą per trečiąsias valstybes“ ir, „esant 2 dalyje nurodytoms aplinkybėms, dalių surinkim[ą] surinkimo operacijomis [Sąjungoje] ar trečiojoje valstybėje“. Pagrindinio reglamento 13 straipsnio 2 dalyje apibrėžiamos trys kumuliacinės sąlygos, kuriomis surinkimo operacija Sąjungoje ar trečiojoje šalyje laikoma galiojančių antidempingo priemonių vengimu [9].

8. Pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 3 dalį Komisija pradeda tyrimą savo iniciatyva arba valstybės narės ar kurios nors suinteresuotosios šalies prašymu, kai pateikiama pakankamai įrodymų dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytų veiksnių. Kai galutinai patvirtinti faktai pateisina priemonių taikymo išplėtimą, Taryba, remdamasi Komisijos siūlymu, pateiktu pasikonsultavus su Patariamuoju komitetu, išplečia priemonių taikymą.

6 — Susitarimas dėl 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VI straipsnio įgyvendinimo (OL L 336, 1994, p. 103), pateiktas Pasaulio prekybos organizacijos steigimo sutarties, patvirtintos 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 80), 1A priede.

7 — Žr. pagrindinio reglamento 22 konstatuojamąją dalį ir generalinio advokato Y. Bot išvados byloje *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:261) 10 punktą.

8 — Dėl nuorodų į Sąjungos kovos su vengimu teisės aktus, galiojusius prieš priimant pagrindinį reglamentą, žr. generalinio advokato Y. Bot išvados byloje *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:261) 9 punktą.

9 — Tiksliau pagal šią nuostatą surinkimo operacija laikoma galiojančių priemonių vengimu, jeigu: tos operacijos prasidėjo arba itin suintensyvėjo jau pradėjus arba prieš pat pradedant antidempingo tyrimą, o nagrinėjamos sudedamosios dalys yra iš valstybės, kuriai taikomos priemonės; b) tokios sudedamosios dalys sudaro 60 % ar daugiau visos surenkamo produkto sudedamųjų dalių vertės, tačiau vengimu nelaikomas atvejis, kai vykdant surinkimo ar baigimo operacijas įvežtų sudedamųjų dalių pridėtinė vertė sudaro daugiau nei 25 % gamybos sąnaudų; c) taisomasis muito poveikis yra mažinamas surinkto panašaus produkto kainų ir (arba) kiekių prasme ir yra dempingo įrodymų, palyginti su anksčiau panašiam ar artimam produktui nustatytomis normaliosiomis vertėmis.

9. Pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalyje numatyta galimybė kai kurioms bendrovėms taikyti priemonių, skirtų užkirsti kelią vengimui, išimtis. Joje nustatyta, kad „[importui] netaikomos priemonės, kai juo užsiima bendrovės, kurioms suteiktos išimtys. Prašymai dėl išimčių, paremti tinkamais įrodymais, pateikiami per laikotarpį, nurodytą Komisijos reglamente dėl tyrimo inicijavimo. Kai vengimo veiksmai, procesas ar veikla vyksta už [Sąjungos] ribų, išimtys gali būti suteikiamos nagrinėjamojo produkto gamintojams, kurie gali įrodyti, kad jie nėra susiję su gamintojais, kuriems taikomos priemonės, ir kad nenustatyta, jog jie dalyvauja vengimo veiksmuose kaip tai apibrėžta šio straipsnio 1 ir 2 dalyse. <…> Šios išimtys suteikiamos Komisijos <…> sprendimu arba priemones nustatančiu Tarybos sprendimu, ir galioja tiek laiko ir tokiomis sąlygomis, kokios nustatytos šiuose sprendimuose. <…> Išimtys taip pat gali būti suteikiamos pasibaigus tyrimui, lemiančiam priemonių išplėtimą.“

10. Pagrindinio reglamento 18 straipsnis „Nebendradarbiavimas“ suformuluotas taip:

„1. Tais atvejais, kai kuri nors suinteresuota šalis atsisako suteikti informaciją ar kitokiu būdu nesuteikia reikalingos informacijos per šiame reglamente nurodytą laiką arba ženkliai trukdo atlikti tyrimą, preliminarios ar galutinės, teigiamos ar neigiamos išvados gali būti daromos remiantis turimais faktais.

<…>

3. Jeigu suinteresuotos šalies pateiktoje informacijoje yra tam tikrų netikslumų, bet juos galima patikrinti ir dėl to nesusidaro didelių sunkumų panaudoti informaciją pagrįstoms ir tikslioms išvadoms, taip pat jeigu tokia informacija buvo pateikta laiku, o suinteresuotoji šalis visais įmanomais būdais stengėsi pateikti tinkamą informaciją, pateiktoji informacija neatmetama.

<…>

6. Jeigu suinteresuota šalis nebendradarbiauja arba bendradarbiauja nepakankamai ir dėl to nuslepiama susijusi svarbi informacija, tyrimo išvados tai šaliai gali būti ne tokios palankios, kaip tuo atveju, jei ji būtų bendradarbiavusi tinkamai.“

II – Bylų aplinkybės ir ginčijamas reglamentas

11. Bylų aplinkybės išsamiai nurodytos skundžiamo sprendimo, į kurį darau nuorodą, 1–28 punktuose. Kiek to reikia šioje byloje, tik priminsiu, kad 1993 m. Sąjunga jau buvo nustačiusi antidempingo muitą Kinijos Liaudies Respublikos kilmės dviračių importui. Vėliau šis muitas buvo ne kartą persvarstytas ir galiausiai Įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 990/2011 buvo nustatytas 48,5 % dydžio antidempingo muitas [10].

10 — 2011 m. spalio 3 d. Tarybos reglamentas, kuriuo, remiantis priemonių galiojimo termino peržiūra pagal Reglamento (EB) Nr. 1225/2009 11 straipsnio 2 dalį, importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės dviračiams nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 261, 2009, p. 2). Dėl nuorodų į ankstesnius reglamentus žr. skundžiamo sprendimo 2–6 punktus.

12. 2012 m., gavusi skundą, Komisija pradėjo tyrimą dėl galimo Reglamentu Nr. 990/2011 nustatytų antidempingo priemonių vengimo importuojant dviračius, siunčiamus, be kita ko, iš Indonezijos [11]. Atliekant šį tyrimą *Chin Haur* pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalį pateikė prašymą netaikyti priemonių. Komisija atliko patikrinimą *Chin Haur* patalpose Indonezijoje ir galiausiai atmetė *Chin Haur* prašymą netaikyti priemonių, nes jos pateiktai informacijai trūko patikimumo [12].

13. 2013 m. gegužės 29 d. Taryba priėmė ginčijamą reglamentą.

14. Šiame reglamente Taryba pirmiausia nurodė, kad iš keturių prašymą netaikyti priemonių pateikusių Indonezijos bendrovių, importuojančių 91 % visų Indonezijos kilmės prekių į Sąjungą, trys buvo laikomos bendradarbiavusiomis, o ketvirtosios bendrovės, t. y. *Chin Haur*, pateiktų duomenų nebuvo įmanoma patikrinti ir jų patikimumas buvo mažas, todėl į juos nebuvo galima atsižvelgti [13]. Todėl Taryba minėto reglamento 33 konstatuojamojoje dalyje nurodė, kad išvados dėl *Chin Haur* pagal pagrindinio reglamento 18 straipsnį buvo pagrįstos turimais duomenimis.

15. Tada Taryba konstatavo, kad pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalį yra įvykdytos visos sąlygos, kad būtų konstatuotas vengimas [14].

16. Konkrečiai kalbant apie vengimo veiksmus Indonezijoje, Taryba pirmiausia nagrinėjo, ar buvo vykdomos perkrovos operacijos. Šiuo klausimu ginčijamo reglamento 61–64 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(61) Atlikus tyrimą nustatyta, kad trys iš keturių pradžioje bendradarbiavusių bendrovių perkrovos nevykdė.

(62) Ketvirtajai bendrovei, [t. y. *China Haur*] kaip minėta 29–33 konstatuojamosiose dalyse, pagrįstai taikytas pagrindinio reglamento 18 straipsnis. Atliekant tyrimą nustatyta, kad bendrovė neturėjo pakankamai įrangos, kad būtų galima pateisinti eksporto į Sąjungą apimtis [ataskaitiniu laikotarpiu] ir, nesant jokių kitų priežasčių, galima daryti išvadą, kad įmonė dalyvavo priemonių vengimo veikloje atlikdama perkrovą.

(63) Kalbant apie likusį eksportą į Sąjungą, bendradarbiaujama nebuvo <…>

(64) Todėl atsižvelgiant į 58 konstatuojamojoje dalyje nustatytą pasikeitusį Indonezijos ir Sąjungos prekybos pobūdį, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalyje, išvadas dėl vienos Indonezijos bendrovės, kaip nurodyta 62 konstatuojamojoje dalyje, ir tai, kad ne visi Indonezijos gamintojai ir (arba) eksportuotojai pranešė apie save ir bendradarbiavo, patvirtinama, kad Kinijos kilmės produktai buvo perkraunami Indonezijoje.“

17. Tada Taryba nurodė, kad surinkimo operacijų, kaip jos suprantamos pagal 13 straipsnio 2 dalį, atlikimas Indonezijoje nebuvo įrodytas [15].

11 — 2012 m. rugsėjo 25 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 875/2012, kuriuo inicijuojamas tyrimas dėl galimo antidempingo priemonių, nustatytų Tarybos įgyvendinimo reglamentu Nr. 990/2011 importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės dviračiams, vengimo importuojant iš Indonezijos, Malaizijos, Šri Lankos ir Tuniso siunčiamus dviračius, deklaruojamus kaip Indonezijos, Malaizijos, Šri Lankos ir Tuniso kilmės arba ne, ir įpareigojama registruoti tokius importuojamus produktus (OL L 258, 2012, p. 21). Šis tyrimas pradėtas Europos dviračių gamintojų federacijai (EBMA), be kita ko, *Maxcom* vardu pateikus prašymą. Žr. ginčijamo reglamento 10–13 punktus ir skundžiamo sprendimo 8 ir 9 punktus.

12 — Šiuo klausimu išsamiau žr. skundžiamo sprendimo 8–18 punktus.

13 — Žr. ginčijamo reglamento 28–32 konstatuojamąsias dalis.

14 — Atitinkamai žr. ginčijamo reglamento 45–58 ir 59–67 konstatuojamąsias dalis, taip pat 92 konstatuojamąją dalį (dėl motyvų ar ekonominio pagrindimo nebuvimo, išskyrus ketinimą išvengti galiojančių antidempingo priemonių), 93–96 konstatuojamąsias dalis (dėl šių priemonių taisomojo poveikio neutralizavimo) ir 99–102 konstatuojamąsias dalis (dėl dempingo buvimo, palyginti su anksčiau nustatyta įprastine verte).

15 — Žr. ginčijamo reglamento 65–67 konstatuojamąsias dalis.

18. Šiomis aplinkybėmis, viena vertus, Taryba padarė išvadą, kad dėl Indonezijoje atliekamų perkrovimo operacijų egzistuoja vengimas, ir išplėtė Įgyvendinimo reglamente Nr. 990/2011 numatyto galutinio antidempingo muito taikymą dviračių, siunčiamų iš Indonezijos, importui [16] ir, kita vertus, kadangi ji nekonstatavo tikro bendradarbiavimo, ji atsisakė taikyti išimtį *Chin Haur*, kaip tai nurodyta pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalyje [17].

III – Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

19. 2013 m. rugpjūčio 9 d. *Chin Haur* pareiškė ieškinį Bendrajame Teisme dėl ginčijamo reglamento 1 straipsnio 1 ir 3 dalių panaikinimo.

20. 2013 m. spalio 8 d. Bendrasis Teismas patenkino *Chin Haur* prašymą nagrinėti bylą taikant pagreitintą procedūrą [18].

21. 2013 m. lapkričio 11 d. nutartimi Bendrojo Teismo septintosios kolegijos pirmininkas patenkino Komisijos prašymą leisti įstoti į bylą palaikyti Tarybos reikalavimų. Tačiau Komisijai nebuvo leista pateikti įstojimo į bylą paaiškinimo [19]. 2014 m. birželio 25 d. bylai buvo pritaikyta pagreitinta procedūra ir Komisija pateikė prašymą leisti jai pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą kaip proceso organizavimo priemonę [20]. Bendrasis Teismas šį prašymą atmetė.

22. *Maxcom* buvo leista įstoti į bylą 2014 m. liepos 16 d. nutartimi.

23. Grįsdama savo ieškinį, *China Haur* pateikė tris pagrindus. Pirmasis susijęs su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies ir 18 straipsnio 1 dalies pažeidimu. Pirma šio pagrindo dalimi *Chin Haur* ginčijo Tarybos išvadą dėl to, kad pasikeitė prekybos pobūdis. Antra šio pagrindo dalimi *Chin Haur* ginčijo ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje padarytą Tarybos išvadą, kad *Chin Haur* vykdė perkrovimo operacijas. Antrasis pagrindas buvo susijęs su pagrindinio reglamento 18 straipsnio, proporcingumo principo ir pareigos motyvuoti pažeidimu. Jis buvo susijęs su Tarybos išvada dėl *Chin Haur* nebendradarbiavimo. Trečiasis pagrindas buvo susijęs su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies ir vienodo požiūrio principo pažeidimu. Jis buvo susijęs su Tarybos išvada dėl dempingo buvimo.

24. Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė pirmojo pagrindo pirmą dalį ir antrąjį bei trečiąjį pagrindus kaip nepagrįstus. Tačiau jis pripažino pirmojo pagrindo antrą dalį pagrįsta, visų pirma jos pirmąjį kaltinimą, kuriuo *Chin Haur* ginčijo ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje padarytą išvadą, kad ji neturėjo pakankamų gamybos pajėgumų, kad pateisintų savo eksporto į Sąjungą apimtį.

25. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 81–94 punktuose pirmiausia analizavo informaciją, kurią *Chin Haur* pateikė vykstant tyrimui, ir nusprendė, jog ši informacija neleido įrodyti, kad ši bendrovė buvo Indonezijos kilmės eksportuotoja ar kad ji tenkina pagrindinio reglamento 13 straipsnio 2 dalyje numatytus kriterijus.

16 — Žr. ginčijamo reglamento 115 ir 117 konstatuojamąsias dalis ir 1 straipsnio 1 ir 3 dalis.

17 — Žr. ginčijamo reglamento 120 konstatuojamąją dalį ir 1 straipsnio 1 dalį.

18 — Žr. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 76a straipsnį, galiojusį vykstant procesui tame teisme.

19 — Šis sprendimas buvo priimtas atsižvelgiant į Bendrojo Teismo procedūros reglamento 76a straipsnio 2 dalies antrą pastraipą, kuri galiojo nagrinėjant bylą tame teisme.

20 — Pagal Bendrojo Teismo reglamento, galiojusio nagrinėjant bylą šiame teisme, 76a straipsnio 2 dalies antrą pastraipą, jeigu bylai taikoma pagreitinta procedūra, įstojusi į bylą šalis negali pateikti įstojimo į bylą paaiškinimo, nebent Bendrasis Teismas jai tai leidžia taikydamas proceso organizavimo priemones, nustatytas pagal šio reglamento 64 straipsnį. Komisijos prašymas buvo grindžiamas pastarąja nuostata.

26. Antra, skundžiamo sprendimo 95–103 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo Tarybos turimą informaciją ir padarė išvadą dėl *Chin Haur* perkrovimo operacijų vykdymo. Baigdamas šią analizę, skundžiamo sprendimo 104 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad, remdamasi šia informacija, Taryba neturėjo pakankamai įrodymų, kad patvirtintų ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje padarytą išvadą. Minėto sprendimo 105 punkte Bendrasis Teismas taip pat laikėsi nuomonės, jog tai, kad *Chin Haur* negalėjo įrodyti, kad yra Indonezijos kilmės gamintoja arba kad atitinka pagrindinio reglamento 13 straipsnio 2 dalies kriterijus, neleido Tarybai daryti pagrindinės išvados, jog *Chin Haur* vykdo perkrovos operacijas, nes tokia galimybė nenumatyta nei pagrindiniame reglamente, nei teismų praktikoje. Taigi Bendrasis Teismas pripažino pirmojo pagrindo antrą dalį pagrįsta, nenagrinėjęs kitų dviejų *Chin Haur* pateiktų kaltinimų. Todėl jis panaikino ginčijamo reglamento 1 straipsnio 1 ir 3 dalis, „kiek jos susijusios“ su *Chin Haur*.

IV – Šalių reikalavimai

27. Savo apeliaciniais skundais *Maxcom*, Komisija ir Taryba prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamą sprendimą, atmesti pirmojoje instancijoje pareikštą ieškinį ir priteisti iš *Chin Haur* bylinėjimosi išlaidas. Subsidiariai Komisija ir Taryba prašo grąžinti bylą Bendrajam Teismui nagrinėti iš naujo ir atidėti sprendimą dėl bylinėjimosi išlaidų abiejose instancijose.

28. *Chin Haur* prašo Teisingumo Teismo visiškai atmesti apeliacinius skundus, paduotus dėl skundžiamo sprendimo, ir priteisti iš *Maxcom*, Komisijos ir Tarybos bylinėjimosi išlaidas. Subsidiariai, jeigu Teisingumo Teismas panaikintų skundžiamą sprendimą, *Chin Haur* prašo Teisingumo Teismo priimti sprendimą dėl jos ieškinio pirmojoje instancijoje, pripažinti du likusius Bendrajame Teisme pateikto pirmojo pagrindo antros dalies kaltinimus pagrįstais ir iš dalies panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 ir 3 dalis, kiek šiomis nuostatomis Kinijos kilmės dviračių importui nustatyto antidempingo muito taikymas išplečiamas *Chin Haur* ir atmetamas *Chin Haur* prašymas netaikyti priemonių.

V – Analizė

29. *Maxcom* pateikė du pagrindus dėl skundžiamo sprendimo, iš kurių pirmasis pateiktas kaip pagrindinis, o antrasis – subsidiariai, Komisija pateikė tris pagrindus, o Taryba – du. Trijuose apeliaciniuose skunduose pateikti pagrindai beveik sutampa ir juos iš esmės galima suskirstyti į tris grupes.

30. Pirma, *Maxcom*, Komisija ir Taryba tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė įvairių teisės klaidų, taikydamas pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalį[21]. Antra, Komisija ir Taryba tvirtina, kad skundžiamas sprendimas nepakankamai motyvuotas arba motyvuotas prieštaringai; tomis pačiomis aplinkybėmis Taryba taip pat teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė faktines aplinkybes[22]. Trečia, Komisija tvirtina, kad Bendrasis Teismas pažeidė jos procesines teises[23].

21 — Pirmasis ir antrasis *Maxcom* apeliacinio skundo pagrindas byloje C-247/15 P ir pirmasis Komisijos ir Tarybos apeliacinių skundų pagrindas atitinkamai bylose C-253/15 P ir C-259/15 P.

22 — Antrasis Komisijos ir Tarybos apeliacinių skundų pagrindas atitinkamai bylose C-253/15 P ir C-259/15 P.

23 — Trečiasis Komisijos apeliacinio skundo pagrindas byloje C-253/15 P.

A – *Dėl pagrindų, susijusių su klaidingu pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies taikymu*

1. Šalių argumentai

31. Pirmąja pagrindų grupe *Maxcom*, Komisija ir Taryba iš esmės teigia, kad skundžiamo sprendimo 95–105 punktuose pateiktuose motyvuose, kuriais remdamasis Bendrasis Teismas panaikino ginčijamą reglamentą, yra įvairių teisės klaidų, padarytų taikant pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalį.

32. Pirma, *Maxcom* kaltina Bendrąjį Teismą akivaizdžiai klaidingai taikius minėtą nuostatą, nes Bendrasis Teismas konstatavo, jog Taryba, remdamasi turima informacija, negalėjo padaryti išvados, kad *Chin Haur* dalyvavo perkrovimo operacijose.

33. *Maxcom* teigimu, pirma, Bendrojo Teismo argumentuose neatsižvelgta į tai, kad neginčijama, jog *Chin Haur* importavo dviračius iš su pačia *Chin Haur* susijusio Kinijos gamintojo ir eksportavo dviračius į Sąjungą. Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas konstatavęs, jog *Chin Haur* negalėjo įrodyti, kad tikrai yra dviračių gamintoja iš Indonezijos ar kad ji vykdė surinkimo operacijas neviršydama pagrindinio reglamento 13 straipsnio 2 dalyje nustatytų ribų, *Chin Haur* importo ir eksporto veiklą turėjo kvalifikuoti kaip perkrovimą.

34. Antra, *Maxcom* teigimu, informacija, kuria Bendrasis Teismas rėmėsi skundžiamo sprendimo 95–102 punktuose, siekdamas padaryti išvadą, jog Taryba neturėjo pakankamai įrodymų konstatuoti, kad *Chin Haur* nedalyvavo perkrovimo operacijose, neturėjo reikšmės. Šioje byloje esminis klausimas buvo *Chin Haur* nebendradarbiavimas, kliudant Komisijai susidaryti išsamų šios bendrovės veiklos vaizdą, todėl su ja susijusios išvados turėjo būti padarytos remiantis pagrindinio reglamento 18 straipsnio 1 dalimi. Skundžiamu sprendimu *Chin Haur* buvo atlyginta už jos nebendradarbiavimą, o tai prieštarauja ir pagrindinio reglamento tikslui, ir teismo praktikai. Be to, institucijos neprivalo konkrečiai įrodyti tikslių vengimo veiksmų. Jos turėjo įrodyti tik tai, kad prekyba pasikeitė dėl vengimo veiksmų. Iš to darytina išvada, jog ginčijamo reglamento panaikinimas dėl to, kad institucijos neturėjo pakankamai įrodymų, kad konstatuotų perkrovimo veiksmus, yra akivaizdi teisės klaida.

35. Antra, Komisija ir Taryba teigia, jog skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas rėmėsi netiesiogine prielaida, kad pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalį institucijų reikalaujama įrodyti, kad kiekvienas tiriamos šalies gamintojas ar eksportuotojas dalyvauja atliekant perkrovimo veiksmus. Toks aiškinimas yra klaidingas. Pirma, jis neatitinka pareigos įvertinti pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalyje nurodytas sąlygas šalies lygmeniu, o ne atskirų eksportuotojų lygmeniu. Antra, dėl tokio aiškinimo pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalis netenka prasmės. Trečia, juo sąvoka „vengimo veiksmai“ painiojama su viena iš jos apraiškų, t. y. perkrovimu. Tačiau institucijos neprivalo konkrečiai įrodyti tikslių vengimo veiksmų. Ketvirta, Bendrasis Teismas, vertindamas įvairius pagrindus, prieštaringai aiškino vengimo veiksmų sąvoką.

36. Trečia, *Maxcom*, Komisija ir Taryba teigia, kad nors Taryba padarė klaidą konstatuodama, kad *Chin Haur* dalyvavo perkrovimo operacijose, vien šios išvados nepakako ginčijamam reglamentui panaikinti. Iš tiesų skundžiamo sprendimo 64 punkte padaryta išvada dėl perkrovimo veiksmų Indonezijoje buvo grindžiama ne vien išvada dėl *Chin Haur*, bet ir tuo, kad, pirma, gamintojai, eksportavę 9 % prekių iš Indonezijos į Sąjungą, visai nebendradarbiavo per tyrimą ir, antra, galiausiai nepavyko sulaukti jokio *Chin Haur*, eksportavusios 42 % šių prekių, bendradarbiavimo. Taigi, nors Taryba ir suklydo dėl *Chin Haur* perkrovimo veiklos, ji galėjo padaryti išvadą, kad prekės buvo perkraunamos Indonezijoje ir, kaip reikalaujama pagal teismo praktiką, padaryti ją remdamasi nuosekliais įrodymais, susijusiais su kitais Indonezijos gamintojais ir (arba) eksportuotojais, ir grindžiamais turimais duomenimis.

37. *Chin Haur* ginčija visus apeliančių argumentus. Pirmiausia ji teigia, kad argumentai, susiję su Bendrojo Teismo išvada, kad nebuvo pakankamų *Chin Haur* perkrovimo operacijų įrodymų, susiję su faktinių aplinkybių vertinimu ir todėl yra nepriimtini. Be to, *Chin Haur* teigimu, pirma, nagrinėjama problema iš esmės susijusi su vengimo ir, be kita ko, perkrovimo įrodinėjimo pareiga. Bendrasis Teismas tik nurodė, kad ši pareiga tenka institucijoms ir kad šioje byloje jos neįvykdė šios pareigos. Vengimo vertinimo šalies ir atskiro importuotojo lygmeniu atskyrimo nepatvirtina pagrindinio reglamento tekstas ir jis šioje byloje neturi reikšmės, nes Taryba ginčijamame reglamente pati sujungė abu kriterijus. Be to, Bendrasis Teismas niekada neteigė, jog institucijos turi teigiamai įrodyti, kad kiekvienas atskiras gamintojas ir (arba) eksportuotojas vykdo perkrovimo operacijas. Apeliantės painioja įrodinėjimo pareigą, kuri tenka institucijoms, ir reikalaujamą įrodymų apimtį, kurią galima sumažinti nesant bendradarbiavimo, remiantis pagrindinio reglamento 18 straipsniu. Tačiau, priešingai nei byloje *Simon, Evers & Co.*[24] nagrinėtu atveju, šioje byloje, pirma, institucijos neturi jokių nuoseklių įrodymų, susijusių su perkrovimo buvimu, ir, antra, kai kurios įmonės bendradarbiavimo per tyrimą.

38. Antra, kalbant apie kaltinimą, susijusį su tuo, kad Bendrojo Teismo išvadų nepakako ginčijamam reglamentui panaikinti, *Chin Haur* tvirtina, kad nė vienoje šio reglamento nuostatoje Taryba nekonstatavo, kad perkrovimo operacijas vykdė ne tik *Chin Haur*, bet ir kiti Indonezijos gamintojai. Ginčijamame reglamente buvo konstatuota tik tai, kad kai kurie iš šių gamintojų, gaminantys tik nedidelę visų prekių dalį, nebendradarbiavo. Tačiau, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo praktiką, niekas neleido institucijoms spręsti apie perkrovimą vien iš pavienių gamintojų ir (arba) eksportuotojų nebendradarbiavimo.

2. Vertinimas

a) Dėl priimtinumo

39. Kalbant apie *Chin Haur* pirmiausia pateiktą kaltinimą, susijusį nepriimtinumu (žr. šios išvados 37 punktą), reikia priminti, kad, remiantis teismų praktika, tik Bendrasis Teismas yra kompetentingas konstatuoti ir vertinti faktines aplinkybes ir iš esmės nagrinėti šioms faktinėms aplinkybėms pagrįsti turimus įrodymus. Iš tiesų, jeigu šie įrodymai buvo gauti teisėtai, paisyta bendrųjų teisės principų ir procesinių normų, taikomų įrodinėjimo pareigos paskirstymui ir įrodymų tyrimui, tik Bendrasis Teismas gali nustatyti jam pateiktos medžiagos vertę. Todėl toks vertinimas pats savaime, išskyrus šių įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurį turi nagrinėti Teisingumo Teismas. Tačiau, Bendrajam Teismui konstatavus ar įvertinus faktus, pagal SESV 256 straipsnį Teisingumo Teismas turi kompetenciją patikrinti Bendrojo Teismo pateiktą teisinį šių faktų ir jais remiantis padarytų teisinių išvadų įvertinimą[25].

40. Todėl, kiek apeliantės ginčija Bendrojo Teismo pateiktą faktinių aplinkybių vertinimą, įskaitant pateiktą skundžiamo sprendimo 96–102 punktuose, jų kaltinimus reikia laikyti nepriimtinais.

24 — 2014 m. rugsėjo 4 d. sprendimas (C-21/13, EU:C:2014:2154).

25 — Žr., be kita ko, 2012 m. vasario 16 d. Sprendimą *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP* (C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 64 ir 65 punktai ir juose nurodyta teismo praktika).

41. Tačiau reikia konstatuoti, kad, kaip pažymi pati *Chin Haur*, kalbant apie kaltinimus, susijusius su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies taikymo klaidomis, šiuose apeliaciniuose skunduose iš esmės keliami klausimai dėl įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties, reikalingos vengimui įrodyti. Taigi, kiek šie kaltinimai susiję ne su faktinių aplinkybių konstatavimu ir Bendrojo Teismo turėtų įrodymų vertinimu, bet su įrodinėjimo srityje taikytinų taisyklių nesilaikymu, o tai pagal teismų praktiką yra teisės klausimas [26], šiuos klausimus reikia laikyti priimtinais.

b) Sąjungos teisės aktai vengimo srityje atsižvelgiant į teismo praktiką

42. Prieš nagrinėjant kaltinimus, susijusius su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies pažeidimu, reikia išanalizuoti Sąjungos teisės aktus vengimo srityje atsižvelgiant į reikšmingą teismo praktiką. Šiais teisės aktais siekiama užtikrinti nustatytų antidempingo priemonių veiksmingumą ir neleisti jų išvengti [27].

43. Iš šios išvados 6 punkte minėtos pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies trečiame sakinyje pateiktos apibrėžties matyti, kad, siekiant nustatyti vengimą, turi būti įvykdytos keturios sąlygos: i) turi pasikeisti nagrinėjamos trečiosios šalies ir Sąjungos tarpusavio prekybos pobūdis, ii) *šį pokytį turi lemti veiksmai, procesas ar veikla, kuriai nėra jokio kito motyvo ar pateisinimo, išskyrus pradinio antidempingo muito nustatymą*, iii) turi būti žalos buvimo įrodymų ir iv) turi būti dempingo buvimo įrodymų. Šiame apeliaciniame skunde ginčijamas tik antrasis iš šių vengimą sudarančių požymių, nes trijų kitų elementų buvimas yra galutinai konstatuotas.

44. Sprendime *Simon, Evers & Co.* [28] Teisingumo Teismas pažymėjo, kad ši vengimo apibrėžtis yra suformuluota labai bendrai, todėl institucijoms paliekama didelė veiksmų laisvė [29]. Be to, šios veiksmų laisvės pripažinimas atitinka plačią diskreciją, kurią pagal nusistovėjusią teismo praktiką institucijos paprastai turi bendros prekybos politikos srityje, ypač kiek tai susiję su prekybos apsaugos priemonėmis, atsižvelgiant į ekonominių, politinių ir teisinių situacijų, kurias jos turi išanalizuoti, sudėtingumą [30]. Vykdant teisminę kontrolę, reikia tik patikrinti, ar buvo laikytasi procedūros taisyklių, ar tikslios faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas ginčytinas pasirinkimas, ar nepadaryta akivaizdžios klaidos vertinant šias aplinkybes ir ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais [31].

26 — Žr., be kita ko, 2008 m. liepos 10 d. Sprendimą *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala* (C-413/06 P, EU:C:2008:392, 44 punktas ir jame nurodyta teismo praktika). Taip pat žr. 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimą *Quinn Barlo ir kt. / Komisija* (C-70/12 P, EU:C:2013:351, 36 punktas ir jame nurodyta teismo praktika). Teisingumo Teismas yra daug kartų apeliacinėse bylose analizavęs klausimus dėl taisyklių, susijusių su įrodymų apimtimi, nesilaikymo (žr., be kita ko, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 54 ir paskesnius punktus ir 2009 m. spalio 6 d. Sprendimo *GlaxoSmithKline Services ir kt. / Komisija ir kt.*, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P ir C-519/06 P, EU:C:2009:610, 77 ir paskesnius punktus).

27 — Dėl Sąjungos teisės aktų vengimo srityje loginio pagrindo žr. pagrindinio reglamento 19 konstatuojamąją dalį, taip pat 2013 m. birželio 6 d. Sprendimą *Paltrade* (C-667/11, EU:C:2013:368, 28 punktas) ir 2000 m. rugsėjo 26 d. Bendrojo Teismo sprendimą *Starway / Taryba* (T-80/97, EU:T:2000:216, 85 ir 113 punktai).

28 — 2014 m. rugsėjo 4 d. sprendimas (C-21/13, EU:C:2014:2154).

29 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 48 punktas). Taip pat žr. generalinio advokato Y. Bot išvadą byloje *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:261, 87 punktas).

30 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 29 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

31 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 29 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

45. Tame pat Sprendime *Simon, Evers & Co.*[32] Teisingumo Teismas taip pat nurodė, jog iš pagrindinio reglamento, visų pirma iš jo 13 straipsnio 3 dalies, matyti, kad vengimo įrodinėjimo pareiga tenka institucijoms[33]. Jeigu Sąjungos institucijos priima sprendimą išplėsti antidempingo muitų, kuriuos jos nustatė importui iš tam tikros šalies, taikymą kitai šaliai, jos turi nustatyti, kad yra *visi* šių muitų vengimą sudarantys požymiai, kurie nurodyti pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies trečiame sakinyje[34].

46. Institucijoms įrodžius, kad visos keturios sąlygos yra įvykdytos ir kad todėl vengimas, siejamas su tiriamąja šalimi, yra įrodytas, anksčiau nustatytų antidempingo muitų taikymas išplečiamas visam importui iš šios šalies.

47. Atitinkamo šios šalies kilmės produkto gamintojui ir (arba) importuotojui pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalį vengimo priemonės gali būti individualiai netaikomos, jeigu per nustatytus terminus jis pateikia tinkamai įrodymais pagrįstą prašymą netaikyti priemonių, o jeigu vengimo veiksmai atliekami ne Sąjungoje, kai yra įvykdomos dvi sąlygos: pirma, jeigu jis gali įrodyti, kad nėra susijęs su gamintoju, kuriam taikomos priemonės, ir, antra, jeigu konstatuojama, kad šis gamintojas neprisidėjo prie šių vengimo veiksmų[35].

48. Taigi iš vengimą reglamentuojančių Sąjungos teisės aktų logikos ir sistemos matyti, kad atliekant analizę, skirtą patikrinti, ar yra įvykdytos pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalyje numatytos keturios sąlygos, siekiama įrodyti per vengimo tyrimą nagrinėjamos šalies lygmeniu iš pradžių nustatytų antidempingo muitų vengimą. Tačiau į konkrečią atskirų gamintojų ir (arba) eksportuotojų padėtį atsižvelgiama atliekant analizę pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalį. Vis dėlto ši kovai su vengimu skirtų teisės aktų struktūra nekliudo, kaip šioje byloje, dėl vieno ar kelių atskirų gamintojų ir (arba) eksportuotojų padarytų išvadų panaudoti siekiant patvirtinti išvadas, susijusias su vengimą sudarančių požymių buvimu, be kita ko, su vengimo veiksmų buvimu, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalyje[36].

49. Savo praktikoje, visų pirma sprendimuose *Simon, Evers & Co.*[37] ir *APEX*[38], Teisingumo Teismas taip pat pateikė gaires, susijusias su įrodymų apimtimi, reikalaujama vengimą sudarantiems požymiams įrodyti, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalyje. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pabrėžė, kad, atlikdamos tyrimą dėl vengimo buvimo, institucijos neturi įgaliojimų priversti konkrečius gamintojus ir (arba) eksportuotojus dalyvauti atliekant tyrimą ar pateikti informacijos. Taigi jos yra priklausomos nuo savanoriško suinteresuotųjų šalių bendradarbiavimo teikiant reikalingą

32 — 2014 m. rugsėjo 4 d. sprendimas (C-21/13, EU:C:2014:2154).

33 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 35 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

34 — Šiuo klausimu žr. generalinio advokato Y. Bot išvadą byloje *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:261, 4 punktas). Reikalavimą, kad institucijos įrodytų *visas* pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies trečiame sakinyje išvardytas sąlygas, patvirtina ne tik pačios nuostatos tekstas, bet ir požiūris, kurio Teisingumo Teismas laikėsi 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendime *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154). Iš tiesų tame sprendime Teisingumo Teismas kitaip analizavo nagrinėjamo reglamento galiojimą, siedamas su kiekviena sąlyga, dėl kurios prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas išreiškė abejonių (be kita ko, šios išvados 43 punkte minėta pirmąja ir antrąja sąlyga; atitinkamai žr. minėto sprendimo 39 ir paskesnius punktus ir 50 ir paskesnius punktus).

35 — Šalys nesutaria dėl to, kam turi tekti pareiga įrodyti, kad gamintojas ir (arba) eksportuotojas nedalyvavo atliekant vengimo veiksmus, kad būtų pritaikyta pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalyje numatyta išimtis. Viena vertus, Komisija ir Taryba teigia, kad įrodinėjimo pareiga tenka gamintojui ir (arba) eksportuotojui, kuris pagal šią nuostatą turi pateikti prašymą netaikyti priemonių, „paremtą tinkamais įrodymais“. Kita vertus, *Chin Haur* teigia, kad toks įrodinėjimo pareigos aiškinimas prieštarauja šios nuostatos tekstui, kuriame, vartojant žodžius „nenustatyta“, daroma prielaida, kad įrodinėjimo pareiga tenka institucijoms. Šiuo klausimu laikausi nuomonės, kad šalis, kuri tikrai bendradarbiauja ir kuri nori, kad jai būtų pritaikyta išimtis, turi pateikti visą informaciją, kuri leistų institucijoms visapusiškai įvertinti, kad ji nedalyvavo atliekant vengimo veiksmus. Šis požiūris yra ypač pagrįstas, atsižvelgiant į tai, kad, kaip nurodyta šios išvados 49 punkte, per tyrimus dėl vengimo institucijos priklauso nuo savanoriško suinteresuotųjų asmenų bendradarbiavimo. Šiuo klausimu vis dėlto pažymiu, kad nors šis klausimas šioje byloje susijęs su vengimo konstatavimo klausimu, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalyje (žr. šios išvados 48 punkto paskutinį sakinį ir kitoje išnašoje pateiktas nuorodas), iš tikrųjų jis nėra lemiamas šių bylų baigčiai. Iš tiesų buvo galutinai konstatuota, kad *Chin Haur* neatitiko išimties taikymo reikalavimų pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalį (žr. šios išvados 63 punktą ir 46 išnašą).

36 — Dėl įrodinėjimo pareigos panašiu atveju žr. šios išvados 57 ir 75 punktus.

37 — 2014 m. rugsėjo 4 d. sprendimas (C-21/13, EU:C:2014:2154).

38 — 2015 m. gruodžio 17 d. sprendimas (C-371/14, EU:C:2015:828).

informaciją. Dėl šios priežasties pagrindinio reglamento 18 straipsnio 1 ir 6 dalyse numatyta, kad jeigu nebendradarbiaujama, Komisija gali, viena vertus, padaryti išvadas „rem[damasi] turimais faktais“ ir, kita vertus, šaliai, kuri nebendradarbiauja arba bendradarbiauja tik iš dalies, tyrimo išvados gali būti „ne tokios palankios, kaip tuo atveju, jei ji būtų bendradarbiavusi“ [39].

50. Teisingumo Teismas iš to padarė aiškią išvadą, kad, nesant bendradarbiavimo, pagrindinio reglamento 18 straipsnio 1 ir 6 dalyse aiškiai siekiama sušvelninti institucijoms tenkančią pareigą įrodyti vengimą [40].

51. Teisingumo Teismas patikslino, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas neketino nustatyti prezumpcijos, leidžiančios tiesiogiai iš suinteresuotųjų ar susijusių šalių nebendradarbiavimo spręsti apie vengimą, taigi atleidžiančios Sąjungos institucijas nuo bet kokių įrodinėjimo reikalavimų [41].

52. Vis dėlto atsižvelgdamas į galimybę daryti išvadas, netgi galutines, iš turimų duomenų ir vertinti nebendradarbiaujančią ar tik iš dalies bendradarbiaujančią šalį nepalankiau nei tuo atveju, jeigu ji būtų bendradarbiavusi, Teisingumo Teismas taip pat nurodė, kad nesant bendradarbiavimo Sąjungos institucijoms leidžiama remtis nuosekliais įrodymais, pagrindžiančiais išvadą apie vengimą, kaip jis suprantamas pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalį [42].

53. Šis įrodinėjimo pareigos sušvelninimas grindžiamas būtinybe neleisti pakenkti Sąjungos prekybos apsaugos priemonių veiksmingumui visais atvejais, kai Sąjungos institucijos susiduria su nebendradarbiavimu vykstant tyrimui dėl vengimo nustatymo [43].

54. Šiuo klausimu vis dėlto reikėtų pažymėti, kad sprendimai *Simon, Evers & Co.* ir *APEX* buvo susiję su visų suinteresuotųjų šalių nebendradarbiavimu [44]. Tačiau šiose bylose nagrinėjamas tyrimas skiriasi tuo, kad, kaip matyti iš šios išvados 14 punkto, kai kurios suinteresuotosios įmonės bendradarbiavo ir kad buvo konstatuota, jog jos nedalyvavo atliekant vengimo veiksmus. Šiomis aplinkybėmis kyla klausimas, kiek dviejuose minėtuose sprendimuose išdėstyti principai dėl įrodymų apimties, reikalaujamos įrodant vengimą, gali būti pritaikyti atvejui, susijusiam su kitokiomis faktinėmis aplinkybėmis.

c) Dėl kaltinimų, susijusių su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies pažeidimu

i) Pirminės pastabos

55. Kaip jau buvo pažymėta, kaltinimais, susijusiais su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies pažeidimu, kvestionuojama analizė, susijusi tik su antruoju vengimą sudarančiu požymiu, nurodytu šios išvados 6 ir 43 punktuose, t. y. reikalavimu, kad nagrinėjamos trečiosios šalies ir Sąjungos tarpusavio prekybos pobūdis būtų pasikeitęs dėl vengimo veiksmų, kuriems nėra jokio kito motyvo ar pateisinimo, išskyrus pradinio antidempingo muito nustatymą. Tačiau prieš analizuojant šiuos kaltinimus pirmiausia reikėtų pateikti tris argumentus.

39 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 32–34 punktai) ir 2015 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, 64–66 punktai).

40 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 35 punktas) ir 2015 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, 67 punktas).

41 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 36 punktas) ir 2015 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, 68 punktas).

42 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 36 punktas) ir 2015 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, 68 punktas).

43 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 37 punktas) ir 2015 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, 69 punktas).

44 — Žr. 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimą *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 39 ir 56 punktai) ir 2015 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, 71 punktas).

56. Pirma, pažymiu, kad, kaip matyti iš šios išvados 16 punkto, Tarybos išvada dėl Kinijos kilmės dviračių perkrovimo veiksmų Indonezijoje (ginčijamo reglamento 64 konstatuojamoji dalis) grindžiama trimis aspektais, iš kurių vienas yra išvada, kad *Chin Haur* dalyvavo perkrovimo operacijose (ginčijamo reglamento 62 punkte padaryta išvada).

57. Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad minėtame reglamente išvada dėl atskiro gamintojo (*Chin Haur*) yra vienas iš aspektų, kuriais grindžiama išvada dėl vengimo veiksmų šalies lygmeniu (Indonezijoje). Kitaip tariant, kaip teisingai pabrėžė *Chin Haur*, tame reglamente Taryba, siekdama įrodyti vengimą sudarantį antrąjį požymį, tam tikru požiūriu „sujungė“ šios išvados 48 punkte nurodytu šalies lygmeniu ir individualiu lygmeniu atliekamą analizę.

58. Antra, kaip matyti iš šios išvados 24–26 punktų, skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas iš dalies panaikino ginčijamą reglamentą, „kiek jis susijęs“ su *Chin Haur*, pripažindamas pagrįstu pirmąjį jos pagrindą ir konstatuodamas, jog ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje esanti išvada, susijusi su šia bendrove, nepakankamai įrodyta [45].

59. Atitinkamuose skundžiamo sprendimo punktuose Bendrasis Teismas aiškiai nenurodo pagrindinio reglamento nuostatų, kurias, jo nuomone, Taryba pažeidė. Tačiau kadangi pirmasis Bendrajame Teisme pateikto ieškinio pagrindas buvo susijęs su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies ir 18 straipsnio 1 dalies pažeidimu, akivaizdu, kad Bendrasis Teismas panaikino ginčijamą reglamentą dėl šių dviejų nuostatų pažeidimo.

60. Tačiau pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies pažeidimu grindžiamas panaikinimas reiškia, kad išvada dėl vieno iš dviejų šioje nuostatoje numatytų vengimą sudarančių požymių buvimo yra klaidinga. Iš to galima spręsti, kad nors skundžiamame sprendime tai aiškiai neteigiama, Bendrasis Teismas laikėsi nuomonės, kad ginčijamame reglamente padaryta išvada dėl antrojo vengimą sudarančio požymio yra klaidinga.

61. Ginčijamame reglamente išvada dėl šio antrojo požymio buvimo, būtent išvada dėl vengimo veiksmų Indonezijos lygmeniu, padaryta ginčijamo reglamento 64 konstatuojamojoje dalyje. Tačiau Bendrasis Teismas pažymėjo, kad konstatuojant *Chin Haur* dalyvavimą perkrovimo operacijose buvo padaryta klaida (ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje padaryta išvada).

62. Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas, ginčijamo reglamento panaikinimą pagrindęs 13 straipsnio 1 dalies pažeidimu, neišvengiamai netiesiogiai konstatavo, kad nustačius klaidą dėl išvados, susijusios su *Chin Haur*, išvada, susijusi su antruoju vengimo požymiu, būtent išvada, susijusi su vengimo veiksmais Indonezijoje, negrįžtamai neteko galios. Kitaip tariant, Bendrasis Teismas nusprendė, kad konstatavus klaidą dėl ginčijamo reglamento 62 konstatuojamosios dalies „panaikinama“ šio reglamento 64 konstatuojamojoje dalyje pateikta bendra išvada.

63. Trečia, neginčijama, kad *Chin Haur* pateikė nepatikrintą ir nepatikimą informaciją ir kad todėl ji buvo pagrįstai laikoma tikrai nebendradarbiavusia per tyrimą. Taigi su ja susijusios išvados ginčijamame reglamente pagal pagrindinio reglamento 18 straipsnio 1 dalį buvo pagrįstai grindžiamos turimais duomenimis [46].

45 — Žr. skundžiamo sprendimo 95 ir 104 punktus.

46 — Iš tiesų skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas, pirma, patvirtino, kad pateikta informacija buvo prieštaringa, neišsami ir nepatikrinta (žr. skundžiamo sprendimo 81–94 ir 110–120 punktus), ir, antra, atmetė antrojo pagrindo dalį, susijusią su klaidomis konstatuojant *Chin Haur* nebendradarbiavimą (žr. 110–120 punktus). Šių skundžiamo sprendimo punktų *Chin Haur* neginčijo.

ii) Dėl kaltinimų, susijusių su Bendrojo Teismo išvadomis dėl *Chin Haur* dalyvavimo perkrovimo operacijose

64. Pirmiausia reikėtų išanalizuoti apeliančių argumentus, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 95–105 punktuose klaidingai taikė pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalį.

65. Minėtuose skundžiamo sprendimo punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, jog, remiantis byloje esančia medžiaga, Taryba neturėjo pakankamai informacijos, kad ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje padarytų išvadą, kad, atsižvelgiant į kiekį, eksportuojamą į Sąjungą, *Chin Haur* neturėjo pakankamų gamybos pajėgumų ar kad todėl ji dalyvavo perkrovimo operacijose. Kad prieitų prie tokios išvados, skundžiamo sprendimo 96–101 punktuose Bendrasis Teismas pirmiausia analizavo Komisijos atstovų išvadas, padarytas atliekant patikrinimus *Chin Haur* patalpose, ir pripažino, kad nė viena iš šių išvadų atskirai ar visos kartu įtikinamai neįrodo perkrovimo. Antra, minėto sprendimo 102 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad, viena vertus, daugumą išvadų, susijusių su Komisijos atstovų misijos ataskaita, kuriomis rėmėsi Taryba, *Chin Haur* ginčijo ir, kita vertus, kitos Tarybos nurodytos nuotraukos nepateikė jokios informacijos apie perkrovimo operacijų buvimą. Trečia, to paties sprendimo 103 punkte, pažymėjęs, jog Taryba savo motyvus taip pat grindė tuo, kad *Chin Haur* neįrodė, kad ji tikrai buvo dviračių gamintoja Indonezijoje ar kad ji tenkino pagrindinio reglamento 13 straipsnio 2 dalyje numatytus kriterijus, Bendrasis Teismas laikėsi nuomonės, jog iš šios išvados savaime negalima spręsti, kad *Chin Haur* dalyvavo perkrovimo operacijose.

– Dėl įrodinėjimo dalyko ir įrodymų apimties, reikalaujamos, jeigu dalis atitinkamų gamintojų ir (arba) eksportuotojų nebendradarbiauja atliekant vengimo tyrimą

66. Apeliančių argumentais pirmiausia keliamas klausimas, ką institucijos turi įrodyti ir kokios įrodymų apimties iš jų reikalaujama, kad būtų galima padaryti išvadą dėl šios išvados 43 ir 55 punktuose nurodyto vengimą sudarančio antrojo požymio buvimo, kai atliekamas tyrimas, kurį vykdant nebendradarbiavo ne visi atitinkami gamintojai ir (arba) eksportuotojai, o tik kai kurie iš jų.

67. Konkrečiau kalbant, ar institucijos privalo pateikti konkrečių vengimo veiksmų įrodymų, pavyzdžiui, tų, kurie neišsamiai išvardyti pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje, o gal joms, remiantis nuosekliais įrodymais, pakanka įrodyti, kad prekybos pobūdis pasikeitė dėl vengimo veiksmų, neprivalant įrodyti konkrečių veiksmų?

68. Šiuo klausimu pirmiausia buvo pažymėta [47], kad jeigu institucijos nusprendžia nustatyti kovai su vengimu skirtus muitus, jos privalo įrodyti, kad egzistuoja visi keturi vengimą sudarantys požymiai. Todėl jos negali įrodyti vien prekybos pobūdžio pasikeitimo ir turi pakankamai teisiškai įrodyti, kad, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies trečiame sakinyje, šis pokytis *atsirado* dėl vengimo veiksmų (proceso ar veiklos), kuriems nėra kito pateisinimo kaip tik muito nustatymas.

69. Antra, dėl įrodymų apimties manau, kad Teisingumo Teismo aiškinimo, kurį jis pateikė sprendimuose *Simon, Evers & Co.* ir *APEX* tais atvejais, kai nebuvo iš viso bendradarbiaujama, loginis pagrindas, t. y. reikalavimas nepakenkti Sąjungos prekybos apsaugos priemonių veiksmingumui [48], vienodai galioja ir tokiu atveju kaip šioje byloje, kai per tyrimą nebendradarbiavusios įmonės importuoja daugiausia nagrinėjamo produkto į Sąjungą [49]. Taigi, jeigu nebendradarbiavimo lygis yra toks didelis, manau, kad institucijoms leidžiama remtis nuosekliais įrodymais, kad būtų galima

47 — Žr. šios išvados 45 punktą.

48 — Žr. šios išvados 53 punktą.

49 — Iš bylos medžiagos matyti, kad *Chin Haur* importas į Sąjungą sudarė 42 % dviračių importo iš Indonezijos ir kad šio importo dalis, priskiriama nebendradarbiavusiems importuotojams, nurodytiems ginčijamo reglamento 63 konstatuojamojoje dalyje, buvo 9 %.

pakankamai teisiškai įrodyti vengimą sudarančių požymių egzistavimą ir, konkrečiai kalbant, nustatyti, kad prekybos pobūdis pasikeitė dėl vengimo veiksmų. Žinoma, tokiu atveju, darydamos šią išvadą, jos negali nepaisyti, jog buvo konstatuota, kad daugiau ar mažiau reikšminga gamintojų ir (arba) eksportuotojų dalis nedalyvavo atliekant tokius veiksmus.

70. Trečia, kalbant apie tai, ar institucijos turi įrodyti konkrečius vengimo veiksmus, manau, kad Sprendimas *Simon, Evers & Co*. gali suteikti tam tikros naudingos informacijos. Iš tiesų tame sprendime, kuris, kaip buvo pažymėta, buvo susijęs su visiško nebendradarbiavimo atveju, Teisingumo Teismas, analizuodamas antrąjį vengimą sudarantį požymį, patvirtino nagrinėjamame reglamente padarytos teigiamos išvados pagrįstumą, remdamasis, be kita ko, tuo, kad kai kurie iš Tarybos turimų šią išvadą patvirtinusių nuoseklių įrodymų rodė tam tikrus vengimo veiksmus [50].

71. Iš to darytina išvada, kad jeigu visiškai nebendradarbiaujama, esant nuoseklių įrodymų, rodančių, kad prekybos pobūdis pasikeitė dėl vengimo veiksmų, institucijoms nebūtina įrodyti, kad esama konkrečių vengimo veiksmų, tačiau jos turi turėti bent tam tikros informacijos, rodančios, kad tokių veiksmų yra. Dėl šios išvados 69 punkte nurodytų priežasčių laikausi nuomonės, kad tokio požiūrio galima laikytis tokiu atveju kaip šioje byloje, kai atliekant tyrimą nebendradarbiavo ta dalis gamintojų ir (arba) eksportuotojų, kuriems teko didžiausia atitinkamo produkto importo dalis.

72. Tačiau šioje byloje nei iš ginčijamo reglamento, nei iš bylos medžiagos negalima daryti išvados, kad, išskyrus išvadą dėl *Chin Haur* dalyvavimo perkrovimo operacijose, minėtos institucijos būtų turėjusios kitų įrodymų, rodančių vengimo veiksmus.

73. Be to, bet kuriuo atveju manau, kad jeigu, kaip šioje byloje, institucijos nusprendžia savo išvadą dėl vengimą sudarančio antrojo požymio grįsti konkrečių veiksmų buvimu, jos turi pakankamai teisiškai patvirtinti savo išvadas.

74. Šiomis aplinkybėmis klausimas dėl Tarybos išvados, susijusios su *Chin Haur* dalyvavimu atliekant perkrovimo veiksmus, pagrįstumo šioje byloje yra lemiamas siekiant patikrinti išvados, kurią ši institucija padarė dėl vengimą sudarančio antrojo požymio, pagrįstumą [51].

– Dėl *Chin Haur* dalyvavimo atliekant perkrovimo veiksmus įrodymų

75. Jeigu, kaip šioje byloje, institucijos ketina savo išvadas, susijusias su vengimą sudarančiu antruoju požymiu, kuris, kaip jau buvo pažymėta, turi būti įrodytas šalies lygmeniu, grįsti išvadomis dėl atskiro eksportuotojo ir (arba) importuotojo dalyvavimo atliekant vengimo veiksmus, iš šios išvados 45 punkte nurodytos teismo praktikos matyti, kad joms tenka pareiga įrodyti šias išvadas [52].

76. Tačiau, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 18 straipsnio 1 ir 6 dalyse, nesant bendradarbiavimo, institucijos savo išvadas gali grįsti turimais duomenimis. Tokiu atveju, kaip matyti iš šios išvados 49–52 punktuose nurodytos teismo praktikos, joms tenkanti įrodinėjimo pareiga gerokai sušvelninama ir joms leidžiama grįsti savo išvadas nuosekliais įrodymais.

50 — Be kita ko, reikšmingų surinkimo operacijų buvimas (žr. 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *Simon, Evers & Co*., C-21/13, EU:C:2014:2154, 53 punktą).

51 — Tai juo labiau pasakytina atsižvelgiant į tai, kad, kaip pažymėsiu šios išvados 87 punkte, dviejų kitų aspektų, kuriais buvo grindžiama ši išvada, savaime nepakako, kad ši išvada būtų patvirtinta.

52 — Jeigu suinteresuotasis gamintojas ir (arba) eksportuotojas pateikė prašymą netaikyti priemonių pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalį, institucijos gali remtis jo pateiktais duomenimis. Tai niekaip nekeičia fakto, kad pareiga įrodyti vengimą sudarančius požymius, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalyje, visada tenka institucijoms (tačiau dėl įrodinėjimo pareigos atliekant analizę pagal pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalį žr. šios išvados 35 išnašą).

77. Šiuo klausimu pažymiu, kad sprendimuose *Simon, Evers & Co*. ir *APEX* Teisingumo Teismas pateikė šį 18 straipsnio 1 ir 6 dalių aiškinimą remdamasis vengimo buvimu apskritai[53]. Be to, Sprendime *Simon, Evers & Co*. jis konkrečiai taikė šį aiškinimą vengimą sudarantiems požymiams ir, be kita ko, antrajam iš jų[54]. Tačiau jis niekada netaikė šio aiškinimo išvadoms, susijusioms su viena atskira įmone.

78. Tačiau, atsižvelgdamas į pagrindinio reglamento 18 straipsnio 1 ir 6 dalių nuostatų, kuriose „suinteresuota šalis“ nurodoma vienaskaita, turinį, laikausi nuomonės, kad šis aiškinimas taikytinas išvados, kurias institucijos skatinamos padaryti atliekant vengimo tyrimą, kiek jos susijusios su atskira įmone, kuri nebendradarbiavo per šį tyrimą.

79. Iš to darytina išvada, kad šioje byloje dėl *Chin Haur* nebendradarbiavimo institucijoms teko lengvesnė įrodinėjimo pareiga ir jos galėjo remtis nuosekliais įrodymais, kad pakankamai teisiškai patvirtintų savo išvadas dėl šios įmonės dalyvavimo atliekant vengimo veiksmus.

80. Tačiau reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 95–105 punktuose išsamiai išanalizavęs Tarybos turimą informaciją, kuria remdamasi ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje ji padarė išvadą dėl *Chin Haur* dalyvavimo perkrovimo operacijose, Bendrasis Teismas iš tikrųjų neatsižvelgė į teisines pasekmes, atsiradusias dėl to, jog per tyrimą buvo konstatuota, kad *Chin Haur* nebendradarbiavo. Tačiau, kaip nurodė *Maxcom*, tai buvo esminis analizės elementas, be to, jį faktiškai patvirtino pats Bendrasis Teismas. Iš tiesų šis nebendradarbiavimas turėjo esminį poveikį įrodymų apimčiai, kurios Tarybai būtų pakakę siekiant pakankamai teisiškai patvirtinti savo išvadas dėl *Chin Haur*, kurios, savo ruožtu patvirtino bendrą išvadą dėl vengimo veiksmų Indonezijoje.

81. Tačiau perskaičius reikšmingus skundžiamo sprendimo punktus aiškėja, kad nors Bendrasis Teismas vartojo terminą „duomenys“, iš tikrųjų jis reikalavo, kad Taryba taikytų gana griežtą įrodinėjimo kriterijų. Tai akivaizdžiai matyti, kai Bendrasis Teismas tvirtina, kad Taryba turėjo „įrodyti, kad [*Chin Haur*] vykdė perkrovą“, remdamasi duomenimis, „įtikinamai“ parodančiais šios perkrovos vykdymą[55].

82. Iš reikšmingų skundžiamo sprendimo punktų *Chin Haur* nebendradarbiavimo pasekmės minimos tik 103 punkte, kuriame Bendrasis Teismas padarė išvadą, jog tai, kad *Chin Haur* nepateikė įrodymų, kurie patvirtintų, kad ji buvo Indonezijos gamintoja ar kad ji atitiko pagrindinio reglamento 13 straipsnio 2 dalyje numatytus kriterijus, savaime neįrodė, kad ji dalyvavo perkrovimo operacijose. Nors, žinoma, nebendradarbiavimas savaime negali pagrįsti vengimo prielaidos[56], būtent dėl *Chin Haur* nebendradarbiavimo per tyrimą institucijos negalėjo tiksliai nustatyti, ar ji tikrai vykdė dviračių gamybos veiklą.

83. Tačiau akivaizdu, jog išvada, kad įmonė tikrai yra jos eksportuojamo produkto gamintoja, yra būtina ir išankstinė sąlyga norint konstatuoti, kad jos eksportą lėmė ne vengimo veiksmai. Priešingai, tai, jog neįmanoma įrodyti, kad ši įmonė nėra tikra gamintoja, yra požymis, kad jos eksportuojami produktai nėra tikros gamybos veiklos rezultatas.

84. Šiomis aplinkybėmis manau, jog Bendrasis Teismas, taikydamas pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalį, padarė teisės klaidą, kai tikrai neatsižvelgė į teisines pasekmes, kilusias dėl *Chin Haur* nebendradarbiavimo vykdant tyrimą, atlikdamas analizę, po kurios padarė išvadą, kad Taryba neturėjo pakankamai duomenų, kurie pagrįstų, kad *Chin Haur* dalyvavo atliekant perkrovimo

53 — Žr. šios išvados 49–53 punktus.

54 — 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas *Simon, Evers & Co*. (C-21/13, EU:C:2014:2154, 50–56 punktai).

55 — Žr. skundžiamo sprendimo 97 ir 100 punktus.

56 — Žr. šios išvados 51 punktą.

veiksmus. Ši klaida paveikė Bendrojo Teismo netiesiogiai padarytą išvadą[57], kuri buvo pagrindas panaikinti ginčijamą reglamentą ir pagal kurią dėl šio nepakankamumo ginčijamo reglamento 64 konstatuojamojoje dalyje padaryta išvada dėl Kinijos kilmės produktų perkrovimo veiksmų Indonezijoje buvo klaidinga. Todėl, mano nuomone, skundžiamą sprendimą reikia panaikinti.

iii) Dėl kitų kaltinimų, pateiktų kartu su pagrindais, susijusiais su klaidingu pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies taikymu

85. Išsamumo sumetimais toliau pateiksiu keletą argumentų ir dėl kitų kaltinimų, iškeltų pateikiant pagrindus, susijusius su klaidingu pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies aiškinimu.

86. Institucijų pateikti kaltinimai, jog dėl Bendrojo Teismo pozicijos jos privalėjo įrodyti, kad kiekvienas šalies, dėl kurios atliekamas tyrimas, gamintojas ir (arba) importuotojas dalyvauja atliekant perkrovimo veiksmus, manau, grindžiami klaidingu skundžiamo sprendimo ir ginčijamo reglamento aiškinimu. Mano nuomone, *Chin Haur* yra teisi teigdama, kad Bendrasis Teismas nė viename skundžiamo sprendimo punkte nekonstatavo, jog institucijos turi teigiamai įrodyti, kad kiekvienas atskiras gamintojas ir (arba) importuotojas dalyvauja atliekant perkrovimo veiksmus. Kaip jau pažymėjau šios išvados 56 ir 57 punktuose[58], šioje byloje pati Taryba sujungė šalies ir individualiu lygmeniu atliekamą analizę, remdamasi išvadomis dėl atskiro gamintojo ir (arba) eksportuotojo, kad patvirtintų savo išvadas šalies lygmeniu. Iš to darytina išvada, kad visus šia prielaida grindžiamus institucijų kaltinimus reikia atmesti[59].

87. Kaltinimus, kuriais ginčijamas Bendrojo Teismo išvadų pakankamumas ginčijamam reglamentui panaikinti, manau, reikia taip pat atmesti. Iš tiesų, nors, kaip Bendrasis Teismas konstatavo skundžiamame sprendime, išvada dėl *Chin Haur* dalyvavimo atliekant perkrovimo veiksmus buvo klaidinga arba nepakankamai patvirtinta, išvada dėl vengimo veiksmų buvimo Indonezijos lygmeniu buvo grindžiama tik dviem likusiais aspektais, paminėtais ginčijamo reglamento 64 konstatuojamojoje dalyje. Tačiau pirmasis iš šių dviejų likusių aspektų, t. y. prekybos pobūdžio pakeitimas, yra pirmasis iš vengimą sudarančių požymių. Taigi jo paties negalima laikyti antrojo iš vengimą sudarančių požymių įrodymu, nes institucijos turi įrodyti juos visus[60]. Kalbant apie antrąjį iš šių dviejų likusių aspektų, t. y. gamintojų ir (arba) eksportuotojų, kuriems buvo priskiriama 9 % eksporto į Sąjungą, nebendradarbiavimo, iš šios išvados 51 punkte nurodytos teismo praktikos matyti, kad nebendradarbiavimas pats savaime nesuteikia pagrindo daryti vengimo prielaidos. Todėl jis savaime negali būti vengimą sudarančio antrojo požymio įrodymas.

88. Iš to darytina išvada, kad, priešingai, nei teigia apeliantės, jeigu Bendrasis Teismas šioje byloje būtų turėjęs pagrindą išvadą dėl *Chin Haur* laikyti klaidinga, tai būtų galėję pateisinti ginčijamo reglamento panaikinimą.

B – *Dėl pagrindų, susijusių su nemotyvavimu, prieštaringais motyvais ir faktinių aplinkybių iškraipymu*

1. Šalių argumentai

89. Antrąja pagrindų grupe institucijos ginčija skundžiamo sprendimo motyvus. Taryba taip pat teigia, kad buvo iškraipytos faktinės aplinkybės.

57 — Žr. šios išvados 60–62 punktus.

58 — Šiuo klausimu taip pat žr. šios išvados 48 ir 75 punktus.

59 — Visų pirma pirmiau pateikti argumentai apima ir šios išvados 35 punkte nurodytus kaltinimus, susijusius su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 4 dalies veiksmingumu ir sąvokos „vengimo veiksmai“ ir vienos iš jos apraiškų painiojimu.

60 — Žr. šios išvados 45 punktą.

90. Pirmiausia institucijos teigia, jog skundžiamame sprendime nepaaiškinta, kodėl Taryba pažeidė pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalį. Pirma, skundžiamame sprendime nenurodyta, ar Tarybos padaryta klaida yra paprasta vertinimo klaida, ar akivaizdi vertinimo klaida. Antra, Bendrasis Teismas nepaaiškino, kodėl jis remiasi tuo, kad *Chin Haur* neturėjo pakankamų gamybos pajėgumų, nors ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad bendrovė neturėjo pakankamai įrangos. Trečia, Bendrasis Teismas savo išvadą dėl pakankamų perkrovimo veiksmų įrodymų stokos grindė tikrinamojo vizito analize, tačiau nemotyvavo, kodėl Taryba neturėjo pakankamų įrodymų, kad įrodytų perkrovimo veiksmus remdamasi *Chin Haur* prieš šį vizitą raštu pateikta informacija.

91. Antra, Komisijos nuomone, skundžiamo sprendimo motyvai yra prieštaringi. Šiuo klausimu, pirma, Komisijai atsižvelgus į skundžiamo sprendimo 94 punktą kyla klausimas, kaip *Chin Haur* pateikti įrodymai galėjo neįrodyti, kad ji taip pat dalyvavo perkrovimo operacijose, jeigu jie įrodo, kad ji dalyvavo atliekant vengimo veiksmus atlikdama surinkimo veiksmus. Antra, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis pats sau prieštaravo teigdamas, pirma, kad vienintelis Tarybos turimas įrodymas buvo patikrinimo vizito ataskaita ir, antra, skundžiamo sprendimo 138 punkte – kad daug turimų duomenų leido daryti išvadą dėl *Chin Haur* praktikuojamo vengimo.

92. Taryba subsidiariai nurodo, kad Bendrasis Teismas iškraipė nustatytas faktines aplinkybes. Kadangi perkrovimas buvo tinkamai įrodytas šalies lygmeniu ir kadangi *Chin Haur* prašymas netaikyti priemonių buvo nepagrįstas, vienintelė išvada, kurią Bendrasis Teismas galėjo padaryti iš turimų faktinių aplinkybių, buvo ta, kad *Chin Haur* dalyvavo perkrovimo operacijose.

93. *Chin Haur* ginčija Komisijos argumentus.

2. Vertinimas

94. Pirma, kalbat apie kaltinimus, susijusius su motyvavimo stoka, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką sprendimo motyvuose turi būti pateikiami aiškūs ir nedviprasmiški Bendrojo Teismo argumentai, kad suinteresuotieji asmenys galėtų susipažinti su priimto sprendimo pagrindimu, o Teisingumo Teismas – vykdyti jo teisminę kontrolę. Pareiga motyvuoti, tenkanti Bendrajam Teismui pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 36 straipsnį ir 53 straipsnio pirmą pastraipą, yra įvykdyta, kai pateikti motyvai, net jei jie numanomi, leidžia suinteresuotiesiems asmenims sužinoti, dėl kokių priežasčių Bendrasis Teismas atmetė jų argumentus, o Teisingumo Teismui – turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti savo kontrolę [61].

95. Tačiau iš šios išvados 58–62 punktų matyti, kad nors skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas išsamiai neišplėtojo motyvų, kuriais remdamasis jis nusprendė iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą, „kiek jis susijęs su“ *Chin Haur*, apie šiuos motyvus iš šio sprendimo galima spręsti netiesiogiai, o tai leidžia Teisingumo Teismui atlikti teisminę kontrolę. Taigi šiuo požiūriu manau, kad skundžiamo sprendimo negalima laikyti nepakankamai motyvuotu.

96. Kitiems kaltinimams, visų pirma, kaltinimui, susijusiam su tuo, kad skundžiamas sprendimas nepakankamai motyvuotas, nes jame nepaaiškinama, ar Tarybos padaryta klaida yra paprasta vertinimo klaida, ar akivaizdi vertinimo klaida, mano nuomone, negalima pritarti. Iš tiesų, nors tikrai pageidautina, kad Bendrasis Teismas savo sprendimuose nurodytų jo taikomą teisminės kontrolės kriterijų, sprendimo negalima laikyti nepakankamai motyvuotu vien todėl, kad Bendrasis Teismas jame

61 — Žr., be kita ko, 2014 m. balandžio 10 d. Sprendimą *Areva ir kt. / Komisija* (C-247/11 P ir C-253/11 P, EU:C:2014:257, 54 ir 55 punktai).

aiškiai nenurodė savo taikyto teisminės kontrolės kriterijaus. Tačiau, kadangi institucijos neginčijo klaidingo teisminės kontrolės kriterijaus taikymo iš esmės ir pateikė savo kaltinimus tik dėl motyvavimo stokos [62], klausimas, ar šis kriterijus, kuris buvo konkrečiai taikomas skundžiamame sprendime, buvo klaidingas, ar ne, nėra šių apeliacinių skundų dalykas.

97. Antra, kaltinimui dėl pakankamų gamybos pajėgumų ir pakankamos įrangos sąvokos skirtumo nepaaiškinimo taip pat negalima pritarti. Iš tiesų šios dvi sąvokos buvo vartojamos siekiant išreikšti tą pačią mintį, t. y. *Chin Haur* gamybos veiklą, kurios atžvilgiu, kaip nurodė Bendrasis Teismas, Taryba pakankamai teisiškai neįrodė savo išvados, kad ši veikla negalėjo pateisinti *Chin Haur* importo apimties.

98. Trečia, kaltinimą, jog Bendrasis Teismas nepaaiškino, kodėl Taryba neturėjo pakankamų įrodymų, kad įrodytų perkrovimo veiksmus remdamasi *Chin Haur* raštu pateikta informacija, mano nuomone, taip pat reikia atmesti. Iš tiesų iš teismo praktikos matyti, kad Teisingumo Teismas neturi reikalauti iš Bendrojo Teismo kaskart motyvuoti vieno, o ne kito įrodymo pasirinkimą sprendimui pagrįsti. Priešingas sprendimas reikštų, kad Teisingumo Teismas pakeičia Bendrojo Teismo vertinimą savuoju, o tai nepriklauso jo kompetencijai [63].

99. Antra, dėl kaltinimų, susijusių su prieštaringais motyvais, manau, kad pirmasis Komisijos teiginys grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu. Iš tiesų skundžiamo sprendimo 94 punkte Bendrasis Teismas niekur nepažymėjo, kad *Chin Haur* pateikti įrodymai patvirtino, kad ji dalyvavo atliekant vengimo veiksmus vykdydama perkrovimo veiklą. Antrasis tariamas prieštaravimas, kurį pabrėžė Komisija, taip pat negalėjo pagrįsti kaltinimo, susijusio su prieštaringais motyvais. Iš tiesų skundžiamo sprendimo 138 punkte Bendrasis Teismas tik išvardijo duomenis, kuriuos Taryba panaudojo, darydama išvadą dėl *visų* vengimą sudarančių požymių buvimo, būtent atsakydamas į argumentą, susijusį su tuo, kad Taryba nepaaiškino turimos informacijos pobūdžio [64]. Neįžvelgiu prieštaros skundžiamo sprendimo 96 ir 102 punktuose esančiam teiginiui, kad Taryba daugiausia rėmėsi misijos ataskaita, kalbant apie konstatuotus faktus, kuriais remdamasi ji padarė išvadą dėl *Chin Haur* dalyvavimo perkrovimo operacijose.

100. Trečia, kalbant apie Tarybos kaltinimą, susijusį su faktinių aplinkybių iškraipymu, reikia priminti, kad pagal teismo praktiką toks iškraipymas turi akivaizdžiai matytis iš bylos medžiagos, nesant reikalo iš naujo vertinti faktinių aplinkybių ir įrodymų [65]. Tačiau Tarybos argumentai grindžiami prielaida, kad perkrovimo operacijos šalies lygmeniu buvo įrodytos net ir nepadarius klaidos dėl išvados, susijusios su *Chin Haur* dalyvavimu perkrovimo operacijose. Taigi, kaip pažymėjau šios išvados 85 punkte, mano nuomone, taip nebuvo. Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas tik pripažino, kad, atsižvelgiant į bylos medžiagos duomenis, Taryba negalėjo konstatuoti *Chin Haur* dalyvavimo perkrovimo

62 — Reikia pažymėti, kad pateikdama pirmąjį pagrindą, susijusį su pagrindinio reglamento 13 straipsnio 1 dalies taikymo klaidomis, Komisija, nurodžiusi, kad skundžiamas sprendimas nepakankamai motyvuotas, kiek tai susiję su priežastimis, dėl kurių ginčijamu sprendimu pažeista ši nuostata, laiko teisės klaida tai, kad „skundžiamame sprendime nepaminėta pati teisminės kontrolės norma ir visų pirma nepatikslinta, ar Taryba padarė paprastą, ar akivaizdžią vertinimo klaidą“. Tačiau šiomis aplinkybėmis Komisija neišplėtoja jokių argumentų dėl šio kaltinimo, o tik aiškiai daro nuorodą į apeliacinio skundo antrąjį pagrindą, susijusį su nemotyvavimu „išsamesne analize“. Todėl reikia konstatuoti, kad paprasčiausias Bendrojo Teismo taikomo teisminės kontrolės kriterijaus nenurodymo kvalifikavimas kaip teisės klaidos šio kvalifikavimo nepagrindžiant jokiu argumentu ir pateikiant bendrą nuorodą į pagrindą dėl nemotyvavimo, negali būti aiškinamas kaip savarankiškas kaltinimas, kad Bendrasis Teismas viršijo reikalaujamą teisminės kontrolės lygį ir taip pažeidė šios išvados 44 punkte nurodytoje teismų praktikoje institucijoms suteiktą diskreciją. Šiomis aplinkybėmis šis Komisijos kaltinimas iš esmės sutampa su kaltinimu dėl šiame punkte analizuojamo nemotyvavimo. Šiuo klausimu pažymiu, kad iš Teisingumo Teismo procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punkto matyti, kad apeliantai turi pakankamai išplėtoti argumentus, kuriais jie remiasi grįsdami savo apeliacinius skundus.

63 — Žr. 2012 m. vasario 16 d. Sprendimą *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP* (C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 161 punktas).

64 — Žr. skundžiamo sprendimo 129 punktą.

65 — Žr. 2016 m. birželio 2 d. Sprendimą *Photo USA Electronic Graphic / Taryba* (C-31/15 P, EU:C:2016:390, 52 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

operacijose. Tai padaręs, Bendrasis Teismas neiškraipė faktinių aplinkybių, tačiau, mano nuomone, padarė teisės klaidą, neatsižvelgęs į esminį *Chin Haur* nebendradarbiavimo atliekant tyrimą aspektą, kuris turėjo lemiamą poveikį įrodymų, kuriuos institucijos turi pateikti, kad galėtų įrodyti šį dalyvavimą, apimčiai.

101. Iš to, kas nurodyta pirmiau, darytina išvada, kad, manyčiau, reikia atmesti Komisijos apeliacinio skundo byloje C-253/15 P antrąjį pagrindą ir Tarybos apeliacinio skundo byloje C-259/15 P antrąjį pagrindą.

C – *Dėl Komisijos apeliacinio skundo byloje C-53/15 P trečiojo pagrindo, susijusio su jos procesinių teisių pažeidimu*

1. Šalių argumentai

102. Trečiuoju pagrindu Komisija tvirtina, kad Bendrasis Teismas pažeidė jos procesines teises, nes uždraudė jai pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą. Pirmiausia Bendrojo Teismo sprendimas leisti taikyti pagreitintą procedūrą, per kurią pagal nagrinėjant šią bylą galiojusio Bendrojo Teismo procedūros reglamento 76a straipsnio 2 dalies antrą pastraipą negalimas joks rašytinis Komisijos dalyvavimas, yra nemotyvuotas. Be to, vėliau, 2014 m. birželio 25 d., jos pateikto prašymo leisti pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą taikant proceso organizavimo priemonę atmetimas taip pat buvo nemotyvuotas. Atkakli Bendrojo Teismo pozicija neleisti Komisijai pateikti rašytinių pastabų taip pat nebuvo motyvuota būtinybe pagreitinti bylos nagrinėjimą, ir tai rodė aplinkybė, kad Bendrasis Teismas užtruko 19,3 mėn., kad priimtų sprendimą, nors 2014 m. vidutinė bylos nagrinėjimo trukmė šiame teisme buvo 23,4 mėn. Galiausiai Bendrojo Teismo išvados, Komisijos teigimu, yra teisės klaidos, susijusios su jos tyrimo veikla ir būtent su per patikrinimo vizitus parengtų misijos ataskaitų svarba. Šios išvados būtų buvusios kitokios, jeigu jai būtų buvę leista pareikšti savo poziciją prieš posėdį.

103. *Chin Haur* ginčija Komisijos argumentus.

2. Vertinimas

104. Nors institucijos tikrai yra privilegijuotos įstojusios į bylą šalys ir neprivalo įrodyti, kad yra suinteresuotos bylos baigtimi [66], joms taikomos Sąjungos teismų procedūros reglamentų taisyklės.

105. Šioje byloje pirmiausia reikia pažymėti, jog iš bylos medžiagos matyti, kad Komisija prašymą įstoti į bylą pateikė 2013 m. spalio 17 d., t. y. po to, kai Bendrasis Teismas, patenkinęs *Chin Haur* prašymą, nusprendė nagrinėjamai bylai taikyti pagreitintą procedūrą.

106. Tačiau pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento, galiojusio jame nagrinėjant bylą, 116 straipsnio 3 dalį įstojusi į bylą šalis pripažįsta ginčą byloje tokį, koks jis yra įstojimo į bylą metu. Iš to darytina išvada, kad Komisija bet kuriuo atveju negalėjo ginčyti sprendimo, kaip antai sprendimo nagrinėti bylą taikant pagreitintą procedūrą, priimto prieš priimant jos prašymą leisti įstoti į bylą.

107. Be to, iš to paties reglamento 76a straipsnio 2 dalies antros pastraipos matyti, kad jeigu bylai taikoma pagreitinta procedūra, įstojusi į bylą šalis gali pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą tik jeigu Bendrasis Teismas leidžia jai tai padaryti taikydamas proceso organizavimo priemones pagal minėto reglamento 64 straipsnį.

66 — 1980 m. spalio 29 d. Sprendimas *Roquette Frères / Taryba* (138/79, EU:C:1980:249, 21 punktas).

108. Kalbant apie Bendrojo Teismo atsisakymą tenkinti šalies prašymą taikyti proceso organizavimo priemones, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad iš principo tik Bendrasis Teismas gali spręsti dėl galimos būtinybės papildyti informaciją, kurią jis turi apie nagrinėjamas bylas[67].

109. Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas privalo nuspręsti, ar būtina pasinaudoti teise įpareigoti taikyti proceso organizavimo priemones siekiant papildyti jo turimą informaciją, nes tai, ar bylos medžiaga turi įrodomąją galią, ar ne, jis vertina, nepriklausomai vertindamas faktines aplinkybes, todėl nagrinėjant apeliacinį skundą šiam vertinimui netaikoma Teisingumo Teismo kontrolė, nebent būtų iškreipti Bendrajam Teismui pateikti įrodymai arba jeigu esminį Bendrojo Teismo padarytų išvadų netikslumą rodo prie bylos pridėta medžiaga[68].

110. Šioje byloje, pirma, Komisija nesiremia nei įrodymų iškraipymu, nei Bendrojo Teismo padarytų išvadų esminiu netikslumu. Antra, jos 2014 m. birželio 25 d. prašyme leisti kaip proceso organizavimo priemonę pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą nebuvo nurodyti dokumentai ar tiksli objektyvi informacija, kurią būtų reikėję būtinai pateikti raštu, nes žodinio pristatymo nebūtų pakakę, kad Komisija galėtų pateikti savo argumentus. Trečia, Komisija turėjo galimybę išsamiai pareikšti savo nuomonę per posėdį Bendrajame Teisme. Jos apeliaciniame skunde nenurodyta, kaip galėjimas pareikšti savo poziciją tik per posėdį paveiktų Bendrojo Teismo išvadas tiek, kad jos būtų buvusios kitokios, jeigu jos prašymas leisti pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą būtų buvęs patenkintas.

111. Šiomis aplinkybėmis, mano nuomone, trečiąjį Komisijos pagrindą reikia atmesti.

112. Iš pirmiau pateiktos analizės ir visų pirma mano išvados, kurią padariau šios išvados 84 punkte, matyti, kad, manau, *Maxcom*, Komisijos ir Tarybos paduotus apeliacinius skundus reikia pripažinti pagrįstais ir todėl skundžiamą sprendimą reikia panaikinti.

VI – Dėl ieškinio Bendrajame Teisme

113. Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmą pastraipą, kai Bendrojo Teismo sprendimas yra panaikinamas, Teisingumo Teismas pats gali priimti galutinį sprendimą, jeigu toje bylos stadijoje tai galima daryti. Manau, kad, kaip pažymėjo pati *Chin Haur*, taip yra šioje byloje.

114. Šiomis aplinkybėmis reikia išanalizuoti tris *Chin Haur* kaltinimus, kuriuos ji iškėlė Bendrajame Teisme pareikštame ieškinyje, pateikdama pirmojo kaltinimo antrą dalį. Šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip buvo pažymėta šios išvados 44 punkte, pagal teismo praktiką Sąjungos teismo kontrolė yra apribota taip, kaip nurodyta tame punkte.

115. Pirmasis iš šių trijų kaltinimų yra kaltinimas, kurį Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime pripažino pagrįstu remdamasis analize, kuri, mano nuomone, yra klaidinga. Šis kaltinimas susijęs su tuo, kad Taryba ginčijamo sprendimo 62 konstatuojamojoje dalyje padarė klaidingą išvadą, jog *Chin Haur* neturėjo pakankamų gamybos pajėgumų, kad pateisintų eksporto apimtis į Sąjungą.

116. Šiuo klausimu iš šios išvados 49–52 punktuose nurodytos teismo praktikos, taip pat šios išvados 75–79 punktuose pateiktų argumentų matyti, kad tokiu atveju kaip šioje byloje dėl *Chin Haur* nebendradarbiavimo institucijoms teko švelnesnė įrodinėjimo pareiga ir jos galėjo remtis nuosekliais įrodymais, kad pakankamai teisiškai patvirtintų išvadas, susijusias su šios įmonės dalyvavimu atliekant vengimo veiksmus.

67 — Žr., be kita ko, 2016 m. birželio 9 d. Sprendimą *PROAS / Komisija* (C-616/13 P, EU:C:2016:415, 66 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

68 — Šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 28 d. Sprendimą *Heli-Flight / EASA* (C-61/15 P, EU:C:2016:59, 94 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

117. Šiomis aplinkybėmis laikausi nuomonės, kad, pirma, didelis į Sąjungą *Chin Haur* eksportuojamų dviračių, kurių kilmės nebuvo įmanoma nustatyti, kiekis [69] ir kartu, antra, tai, kad nėra nuoseklių duomenų, rodančių kad *Chin Haur* tikrai yra dviračių gamintoja, yra požymiai, kuriais remdamosi institucijos gali, jei nėra kitų požymių, remdamosi loginiu ir pagrįstu ryšiu daryti išvadą, kad *Chin Haur* dalyvavo perkrovimo operacijose [70]. Šiuos požymius taip pat patvirtino įvairios aplinkybės, keliančios abejonių dėl realios *Chin Haur* veiklos [71]. Jeigu būtų jos veiklą pateisinantis pagrįstas motyvas, o ne vien motyvas išvengti antidempingo muito, *Chin Haur* būtų turėjusi pateikti šio motyvo įrodymų [72].

118. Todėl Taryba nepadarė jokios akivaizdžios vertinimo klaidos, ginčijamo reglamento 62 konstatuojamojoje dalyje padariusi išvadą, kad *Chin Haur* dalyvavo perkrovimo operacijose. Todėl manau, kad pirmojo pagrindo, kurį *Chin Haur* pateikė pirmojoje instancijoje, antros dalies pirmąjį kaltinimą reikia atmesti.

119. Kalbant apie antrąjį kaltinimą, iškeltą pirmojoje instancijoje Bendrajame Teisme pateikiant pirmojo pagrindo antrą dalį, *Chin Haur* teigė, kad Taryba padarė teisės klaidą, apie perkrovimą spręsdama vien iš prekybos pobūdžio pasikeitimo. Taryba nepateikė šių perkrovos operacijų egzistavimo įrodymų ir neįrodė priežastinio ryšio tarp šių operacijų ir tariamo prekybos pobūdžio pasikeitimo.

120. Šiuo klausimu, kaip matyti iš ginčijamo reglamento 64 konstatuojamosios dalies, Taryba tikrai rėmėsi prekybos pobūdžio pasikeitimu kaip vienu iš aspektų, iš kurių buvo galima spręsti apie perkrovimo veiksmus Indonezijoje. Tačiau, kaip pažymėjau šios išvados 87 punkte, prekybos pobūdžio pasikeitimas yra pirmasis iš vengimą sudarančių požymių. Todėl jo paties negalima laikyti vengimo veiksmų įrodymu.

121. Tačiau reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei *Chin Haur* teigė Bendrajame Teisme, Taryba ginčijamo sprendimo 64 konstatuojamojoje dalyje rėmėsi ne vien šiuo aspektu. Iš tikrųjų ji rėmėsi dviem kitais aspektais: pirma, išvada dėl *Chin Haur*, kurios importas sudarė didelę (42 %) dviračių importo į Sąjungą dalį, dalyvavimo atliekant perkrovimo veiksmus ir, antra, tuo, kad suinteresuotosios šalys, kurios importavo 9 % šių prekių, nebendradarbiavo per tyrimą. Žinoma, kaip jau buvo pažymėta [73], vien šis nebendradarbiavimas negalėjo leisti preziumuoti perkrovimo operacijų buvimo. Tačiau, kadangi dviračių importas į Sąjungą gerokai išaugo iš karto po antidempingo muitų nustatymo Kinijos kilmės dviračių importui [74] ir kadangi išvadoje dėl *Chin Haur* pateikta duomenų apie perkrovimo operacijas Indonezijoje, šis nebendradarbiavimas galėjo būti papildomas įrodymas, sustiprinantis išvadą dėl šių operacijų [75]. Šiomis aplinkybėmis Taryba turėjo pakankamai nuoseklių įrodymų, kaip tai suprantama pagal teismų praktiką, kad šioje byloje pagrįstų savo išvadą dėl vengimo veiksmų Indonezijoje.

69 — Žr. skundžiamo sprendimo 118 punktą.

70 — Sąvoką „loginis ir pagrįstas ryšys“ Teisingumo Teismas vartojo 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154) 52 punkte.

71 — Šiuos požymius pabrėžė pats Bendrasis Teismas. Žr. skundžiamo sprendimo 100 punktą ir to paties sprendimo 105 punkto pirmo sakinio motyvus.

72 — Žr. 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimą *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, 56 punkto pabaiga).

73 — Žr. šios išvados 51, 82 ir 87 punktus.

74 — Žr. ginčijamo reglamento 46 konstatuojamąją dalį ir 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154) 52 punktą.

75 — Šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154) 54 punktą, taikytiną pagal analogiją dėl šios išvados 69 punkte nurodytų argumentų.

122. Kalbant apie argumentą, susijusį su tuo, kad Taryba padarė klaidą, neįrodžiusi priežastinio ryšio tarp perkrovimo operacijų ir prekybos pobūdžio pasikeitimo, reikia pažymėti tai, kas nurodyta toliau. Pirma, galutinai paaiškėjo, jog Taryba be klaidų įrodė, kad šių operacijų nebuvo galima paaiškinti jokiu kitu motyvu ar ekonominiu pagrindimu kaip tik ketinimu išvengti antidempingo priemonių [76]. Antra, Taryba patvirtino, kad per tyrimą Indonezijoje nebuvo atskleista jokio dviračių naudojimo padidėjimo, kuris būtų galėjęs paskatinti gamintojus didinti savo gamybos pajėgumus. Be to, tyrimas atskleidė, kad trys Indonezijos bendrovės, kurioms nebuvo taikytos priemonės, labiau akcentavo vidaus rinką, o ne eksporto rinkas. Trečia, reikia konstatuoti, jog *Chin Haur* teiginiai, kad prekybos pobūdis galėjo pasikeisti dėl gamybos pajėgumų padidėjimo Indonezijoje, Kinijos gamintojų persikėlimo į Indoneziją dėl antidempingo muitų padidėjimo ar dėl to, kad Indonezijos gamintojai pasinaudojo tuo, kad Kinijos eksportas į Sąjungą sumažėjo, siekdami padidinti savo rinkos dalį Sąjungoje, nėra pagrįsti jokiais įrodymais.

123. Mano nuomone, iš to darytina išvada, kad pirmojo pagrindo, kurį *Chin Haur* pateikė pirmojoje instancijoje, antros dalies antrą kaltinimą taip pat reikia atmesti.

124. Dėl minėto Bendrajame Teisme pateikto pirmojo pagrindo antros dalies trečio kaltinimo *Chin Haur* teigė, kad, nesant jokių kitų įrodymų, jos pateikta informacija turėjo būti turimi duomenys, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 18 straipsnio 1 dalį, kuriais remdamasi Taryba turėjo konstatuoti perkrovimo operacijų nebuvimą.

125. Šį kaltinimą taip pat reikia atmesti. Iš tiesų, pirma, Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime konstatavo, kad *Chin Haur* pateikta informacija buvo prieštaringa, neišsami, nepatikrinama, ir, antra, šioje išvadoje išanalizavus pirmą ir antrą kaltinimus tapo aišku, jog Taryba turėjo pakankamai duomenų, kad šioje byloje, atsižvelgdama į reikšmingą teismo praktiką, padarytų išvadą dėl perkrovimo operacijų buvimo.

126. Atsižvelgdamas į visus šiuos argumentus, darau išvadą, kad *Chin Haur* pareikštą ieškinį dėl panaikinimo reikia atmesti.

VII – Dėl bylinėjimosi išlaidų

127. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas arba jeigu jis yra pagrįstas ir pats Teisingumo Teismas priima galutinį sprendimą byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia šis teismas. Pagal to paties reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

128. Jeigu Teisingumo Teismas pritartų mano vertinimams, susijusiems su trimis sujungtais apeliaciniais skundais, *Chin Haur* būtų pralaimėjusi šalis. Tokiomis aplinkybėmis, kadangi *Maxcom*, Taryba ir Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas, siūlau Teisingumo Teismui nurodyti *Chin Haur* padengti *Maxcom*, Tarybos ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas pirmojoje instancijoje ir nagrinėjant šiuos apeliacinius skundus.

VIII – Išvada

129. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui priimti tokį sprendimą:

1. Panaikinti 2015 m. kovo 19 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Chin Haur Indonesia / Taryba* (T-412/13, EU:T:2015:163).

76 — Žr. ginčijamo reglamento 92 punktą.

2. Atmesti *Chin Haur Indonesia PT* pareikštą ieškinį dėl panaikinimo.

3. Nurodyti *Chin Haur Indonesia PT* padengti bylinėjimosi išlaidas, kurias patyrė *Maxcom Ltd*, Europos Komisija ir Europos Sąjungos Taryba pirmojoje ir apeliacinėje instancijose.